

Едио Фелиће СКЈАВОНЕ

ПОСЛЕДЊЕ ВЕЧЕ КАРНЕВАЛА

(Кратка балада једног наркомана)

(L'ultima sera di carnevale)

..... међу привидностима,
цветањем, рукама на ветру...
пролазе годишња доба.
Метафоре живљења
које тек треба измислити.

Карневал никада нема краја.
Тону провалије
плавих зора, разбацани
пшицеви у предвечерје:
клуба, простор парка
и месец ту – ћутљив –
од пене пребеле.

Карневал никада нема краја.
Међу облацима маски
испуњавам се радошћу
– и вечерас сам сам –
и наздрављам са мојим
пехаром отрова
јасној гомили осећања.

СВАКОГА ДАНА ВИШЕ
(Ogni giorno di più)

Према непознатом,
свакога дана више,
гоњен као перо
на рамену времена
утапам
узалуд руке
у празнине које

копају моје наде
на небу млаких
ноћи са месечином

ШАЛА

(Човек, та тајна)
(Scherzo)

Из које ложе нас гледа? Биће
да је то неки шаливи Бог.
Човек га опажа »налик себи«.
Такав се јавља у шестом библијском дану!
Наравно у понашању – већ
хиљадугодишњем – ништа се није променило.
Апсолутни подвизи човека
личе на праву забаву, сјајно!

МУЗИКА

(Musica)

Па куда иде та хармонија,
куда? у ком углу Космоса,
у ком скровишту срца?
Шири светлост, скушља је.
а сан је једина
пауза у бескрајном контрапункту.

ПАЦИФИЗАМ

(јануар 1991)
(Pacifismo)

Пароле за мир. Крсташки походи
на трговима. Настаје метеж.
У срцу рата.

ДВА ЧАСОВНИКА

(I due orologi)

Два неизбежна ока
над главним улицама.
Два велика ока су велики часовници
мога села,
а заустављене сказалке
изгубиле су звук сати,
подсећају на непостојање Времена,
Времена кога нема,
као што иду ови људи, иду, а не постоје.

СМРТ НЕМА ГРИМАСУ ЛОБАЊЕ
(La morte non ha la smorfia del teschio)

Смрт
нема гримасу лобање.
Видех је
једне летње ноћи
одевну веловима
како посматра месец,
како пролази крај мене са осмехом
љубавнице.

Смрт
нема гримасу лобање.
Видех је
на морској стени
док јој се
океан удварао и заводлио је,
како уздише као девојчица.
Није имала гримасу лобање
у поподневу страха:
са мајчинским рукама стезала је у крилу
своја створења.

У КРЧМИ
(Nella bettola)

Пиј,
свирај
и певај
са гласом
пуним дима
и вина.
Тако се браниш
од умора...
Сви те прате
помало.
Тако, из овог полумрачног угла,
ја те пратим
са вином
и стихом.

НИШТА ВИШЕ
(Nulla di piu)

Зло које желиш да ми причиниш,
ипак није велико као вечност!
То је тек ујед

у моје месо,
депање моје душе
на овој Земљи,
ништа више.
Јер, када Време
буде избрисало све
из нашег памћења
и са њиме нас
и буде помешало зло и добро,
мржњу и љубав:
ствари,
које су за тебе значиле живот,
наћи ће се лицем у лице,
непознате, безимене
дуж заједничког пута
непостојања.

РАК (Сапсто)

Одувек долазиш
неумољив,
упоран.
Ништа те не зауставља
и скалпел те једва и огребе.
Долазиш полако,
тајанствен и доносиш
немогуће, апсолутно,
а бол јеси.
Долазиш
лаким кораком,
а Ескулап с муком прати
твој незадрживи плес...
Али, можда и Ти,
обуздан у моме бесу,
имаш свој крај:
моју смрт!

ТО ЋЕ БИТИ МНОГО (E sarà molto)

Опијам се детињством;
рањеном адолесценцијом никада доживљеном.
Опијам се тобом, сексом,
све до омамљености
и преживљавам одлучнији,
све ближи крају.

Опијам се речима неизређивим речима:
извајаним од земље,
од немоћне воље.
Опијам се проживљеним:
мало или никада превише целим.
И питам,
у горчини неоновљивости,
колико ми преостаје...
А чекање је замор, бол.
Знам да ће се десити у одлучујућем
тренутку, тренутку неопозивом,
чистом, жестоком.
А ти,
застаћеш на тренутак
да погледом положиш цвет.
И то ће бити много!

ОСТАНИ (Resta)

Као ваздух:
све јеси,
ништа ниси.
Као вода:
жеђ ми гасиш,
односиш ме.
Буди крај мене.
Као оаза у пустињи,
велика, бледо-плава
фатаморгана јеси.

Стижеш различитим путевима
као мирисни поветарац неких других доба
у немирном јесењем лишћу.
Остани, није то само жеља за креветом,
познајем горчину. И ти си
сама!
Сама са лицем уморне жене,
растрзана носталгичним растанцима
јеси, док држиш клупче које клизи...
Остани крај мене, близу, још више!
Као лоза у златном септембру.

ЈОШ (Ansoa)

На граници
далеке ноћи

грлила си ме...
и сенка
(а прошле су године)
тог загрљаја
још ме прогони!

ФАГОТ
(Варијанта)
(Fagotto)

За Фјорелу Ричи

Ево теби мога фагота речи.
Измрви га колико можеш.
Различити су у неизмеру
простори несигурних координата:
пристаје се у непогоди.
Као изнемогла лука
са заслепљујућег светионика види се – поезија!

ЉУБАВ И ВРЕМЕ
(L'amore e il tempo)

Чуваш са стидљивошћу тишине
чиста сећања, патње...
Познајеш пречице. Дођи!
Слушамо се тамо где нема месеца
уз сарказам звезда.
Унутра или напољу, ми смо Простор,
Време које немам
– У зеленом блеску зелембаћ се скрива
од камена пасје врућине
и зривавци обезвремењују Август. –
Дођи! Чекам те
мало због порока мало због навике:
узнемирен као јесен.
Екстаза не обезбојава
крваво жутило сумње.
Опстаје твој разливени мирис.

ЖЕНИ МОРНАРА
(Alla donna del marinaio)

Пена великих бура
је летња зора
чекања
а свежи талас

који се уздиже са дивљим одјецима
са дна
загрљај је
времена љубави.
Осветљене улице
које миришу на алге
познају жудњу која те раздире
и наду,
бела оријентална шајка
блиста у украшеним излозима.
Месец
ти сија на челу
као стаклена перла
и узалуд пешчани корак
зауставља ноћ
коју ватрени блесци догоне.
Море се игра
у твојим очима
са светлошћу бродова
и ветар благо
надиже нову свилену сукњу
уз миловање љубавника.
Чекања,
дуга чекања,
налик су на веру светаца,
на упорност таласа
који глача спруд.

АБАЖУР
(Abat – jour)

Светлост балкона уместо звезде.
Знак: – марамича на ветру.
И моја ноћ се згрушава
у розе светлости абажура.

МОЈОЈ ЖЕНИ
(Alla mia donna)

Твоје тело је свежа чипка
у моме подневу
мало поцрвенелом од твоје крви.
Дошла си
гасећи сунца многих доба
кроз детињство борова,
по јадранском песку.
Дошла си због мене.

Рибарим обновљен
у плаветнилу моје неизвесности.
Са тобом
одрађају се најсветлија сећања
као стене размекшане кишом
и ехо миленијума
клизи бучно
у жал који бол није.

ОПЕТ МОЈОЈ ЖЕНИ
(Ancora alla mia donna)

Буди ме
страпан сан
и устајем да гледам, небо.
Буди ме
празнина смрти коју не познајем.
Буди ме
неодољиви нагон,
бунтовник крви немирне.
Буди ме сунце,
бука са улице
када ми додирне тело
руком умора.
Будиш ме ти,
верна пријатељице,
због које бдим док је месечина.

ЕДИО ФЕЛИЋЕ СКИАВОНЕ (EDIO FELICE SCHIAVONE) рођен је 1928. у Торема-
ђорсу крај Фође. Ради као лекар, примаријус педијатрије, у Сан Северу. Прву књигу пессама
»Смрт исма гримасу лобање« објавио је 1961. године у Милацу. Аутор је више збирки
пессама, заступљен у многим италијанским антологијама поезије и награђиван више пута.

Избор и превод са италијанског језика:
ДРАГАН МРАОВИЋ